

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Pospieska

Sędziowie: Przemysław Grajzer

Grzegorz Nowak

Protokolant: st.sekr.sąd. Małgorzata Zwierzchlewska

przy udziale Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Okręgowego w Z. ----

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2022 roku

w sprawie oskarżonych: **E. U. i M. B.**

ze skargi pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych:

1) Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali w nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...),B,C

2) Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali w nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...),B,C,D

z dnia (...)

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie Sądu Okręgowego w Z. o sygn. akt (...) wraz z wnioskiem o zasądzenie sumy pieniężnej w kwocie po 20.000 zł na rzecz każdego skarżącego,

na podstawie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 2 i 4 oraz art. 17 ust. 3 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2018, poz. 75 - t.j.), § 14 ust. 3, § 15 ust. 1 i 2, § 16 i § 17 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.)

postanowił:

1. stwierdzić, że w sprawie Sądu Okręgowego w Z. o sygn. (...) nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżących oskarżycieli posiłkowych, tj. Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali w nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...),B,C i Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali w nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...),B,C,D - kwoty po 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz każdego z nich;
3. oddalić żądanie skargi w pozostałym zakresie;
4. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Z. na rzecz każdego ze skarżących kwoty po 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym;
5. zarządzić zwrot obu opłat od skargi na rzecz skarżących.

UZASADNIENIE

Pismem z (...) r. pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych – Wspólnot Mieszkaniowych właścicieli lokali w nieruchomościach położonych w Z. przy ul. (...),B,C i przy ul. (...),B,C,D – wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Z. o sygn. akt (...) wraz z wnioskami o: stwierdzenie przewlekłości w ww. postępowaniu; wydanie Sądowi Okręgowemu zalecenia niezwłocznego przeprowadzenia rozprawy apelacyjnej – w terminie nie dłuższym niż 14 dni od zwrócenia akt przez tut. Sąd Apelacyjny, w tym niezwłocznego wyznaczenia składu orzekającego, zaś w przypadku konieczności przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi wobec wyłączenia się sędziów uniemożliwiającego utworzenie składu orzekającego – niezwłocznego przekazania sprawy; przyznanie na rzecz każdego skarżącego sumy pieniężnej w kwocie po 20.000 zł oraz zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Z. na rzecz każdego skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym opłaty od skargi i kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego pełnomocnik skarżących wskazał na długotrwałość toczącego się postępowania apelacyjnego, które trwa już ok. półtora roku, a niewyznaczenie dotąd składu orzekającego do rozpoznania sprawy czy nieprzekazanie jej w tym celu do innego sądu stanowi zwłokę w jej rozpoznaniu, której nie uzasadnia okoliczność wyłączania kolejnych sędziów od orzekania w sprawie. Nadto, zdaniem autora skargi, pomiędzy kolejnymi czynnościami procesowymi występują długie i nieuzasadnione przerwy, a decyzje w przedmiocie wyłączenia sędziów zapadają w odstępach miesięcznych, chociaż okoliczności mające stanowić podstawę wyłączenia znane są Sądowi i stronom praktycznie od wpłynięcia apelacji, co dotyczy również faktu, że członkiem skarżącej Wspólnoty Mieszkaniowej jest sędzia Sądu Okręgowego w Z.. Stan nieprzeprowadzenia rozprawy apelacyjnej przekracza przy tym 12 miesięcy, licząc od pierwszego wyznaczonego terminu, a wyznaczenie składu orzekającego trwa już (...) miesięcy od wpływu akt do Sądu Okręgowego, co jednoznacznie świadczy o przewlekłości postępowania w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi na skargę, Wiceprezes Sądu Okręgowego w Z., pismem z dnia (...) roku zgłosił udział Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Z. w niniejszej sprawie jako uczestnik postępowania, wnosząc o oddalenie skargi jako niezasadnej.

Sąd Apelacyjny, w zakresie niezbędnym dla rozpoznania przedmiotowej skargi, przeanalizował przebieg postępowania w sprawie (...) Sądu Okręgowego w Z. i ustalił, co następuje.

Od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. wydanego (...) r. w sprawie (...) apelacje wnieśli - obrońca oskarżonych E. U. i M. B. oraz oskarżony E. U.. Apelacje wpłynęły do Sądu Rejonowego odpowiednio(...)

W dniu (...) r. wpłynęły do Sądu Okręgowego w Z. akta ww. sprawy (...) (k. 1332). Tego samego dnia zarejestrowano sprawę apelacyjną pod sygn. (...), po czym wprowadzono ją do (...), celem wylosowania członków składu orzekającego (k. 1333). Sprawa została przydzielona do referatu sędziego A. N. (pozostały skład – SSO S. Ł. i SSO R. R. - k. 1334).

Zarządzeniem z (...) r. wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na (...) r. (k. 1335). Termin ten został odwołany zgodnie z zarządzeniem Prezesa Sądu Okręgowego w Z. z (...) (k. 1347).

Zarządzeniem z (...) r. wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na (...) r. (k. 1348).

W dniu (...) r. sędzia referent złożył wniosek o wyłączenie go od orzekania w sprawie, powołując się na przesłanki z art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., po czym zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału zniesiono sprawę z wokandy(...)r. (k. 1358).

Wyznaczani losowo do rozpoznania ww. wniosku referenta sędziowie Wydziału VII Karnego Odwoławczego: A. T. (k. 1359), R. R. (k. 1361), D. M. (k. 1363), J. Ś. (k. 1365), E. F. (k. 1367), B. H. (k. 1369), H. K. (k. 1371) również złożyli wnioski o ich wyłączenie od rozpoznania sprawy, powołując się na podobne względy co SSO A. N. (k. 1360, 1362, 1364, 1366, 1368, 1370, 1372).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Z. z(...)r. sędziowie: A. T., D. M., J. Ś., E. F. oraz B. H. zostali wyłączeni od rozpoznania wniosku sędziego referenta, który jednocześnie został wyłączony od orzekania w przedmiotowej sprawie (k. 1373-1374).

Zarządzeniem z(...) r. Przewodniczący Wydziału wystąpił do Prezesa Sądu Okręgowego o określenie wydziału, z którego zostaną wylosowani drugi i trzeci członek składu orzekającego (k. 1377). Sędziowie z wyznaczonego Wydziału II Karnego: J. W. (1), D. P. (k. 1380), J. W. (2) (k. 1385), I. Ś. (k. 1389), E. K. oraz A. D. również wniosli o ich wyłączenie od rozpoznania sprawy, powołując się na okoliczności przewidziane w art. 41 § 1 k.p.k. (k. 1381, 1382, 1386, 1390), a postanowieniami z (...) r. (k. 1387-1388, 1383-1384, 1391-1392) zostali oni wyłączeni od orzekania w sprawie.

Pozostała z pierwotnie wylosowanego składu, niewyłączona sędzia orzekająca w Wydziale VII Karnym Odwoławczym – SSO S. Ł. w okresie od (...) r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, od (...)r. korzystała z urlopu wypoczynkowego, od (...) r. korzystała ze zwolnienia lekarskiego, a od (...) r. przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Zarządzeniem z (...) r. wyznaczono w sprawie termin rozprawy na (...) r. Jednocześnie – z uwagi na wprowadzenie art. 14fa ust. 1 do ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem i zwalczaniem C.-19 – zarządzo rozpoznanie przedmiotowej sprawy w składzie jednoosobowym (sędzia referent – SSO S. Ł.).

W dniu (...) r. akta sprawy wpłynęły do tut. Sądu Apelacyjnego, które następnie zwrócono Sądowi Okręgowemu w Z. na termin rozprawy odwoławczej, na której obrońca oskarżonych złożył wnioski o wyłączenie sędziego referenta z uwagi na fakt wydania orzeczenia przy poprzednim rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym, pod sygn. akt(...) Sądu Okręgowego w Z. (k. 1404-1405). Postanowieniem z tego samego dnia ((...)r.) wnioski o wyłączenie sędziego nie został uwzględniony (k. 1407). Z kolei zarządzeniem z dnia (...) r. wyznaczono kolejny termin rozprawy odwoławczej na dzień (...) roku (k. 1410).

Niniejsze postępowanie toczy się z udziałem pokrzywdzonych pełnych 10 lat (vide postanowienie prokuratora o wszczęciu śledztwa z (...)roku – k. 80).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga co do zasady zasługiwała na uwzględnienie.

Stosownie do brzmienia art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (zwanej dalej ustawą o skardze), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Przepis art. 2 ust. 2 cyt. ustawy stanowi, że dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Dokonując tej oceny, uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Należy także wskazać, że wedle aktualnego brzmienia art. 1 ust. 3 ustawy o skardze przepisy ustawy stosuje się zgodnie ze standardami wynikającymi z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w R. 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.). Zatem standardy strasburskie mają zastosowanie na każdym etapie postępowania – począwszy od kontroli formalnej skargi, przez proces merytoryczny jej rozpoznawania, aż po ustalanie wysokości należnej sumy pieniężnej. W konsekwencji także przy definiowaniu przewlekłości postępowania,

odwołać się należy do orzecznictwa (...), który ocenia postępowanie jako całość i zwykle stwierdza przewlekłość, jeśli trwało ono w jednej instancji dłużej niż trzy lata (zob. tak np. Wyrok (...) z 10 lipca 1984 r. w sprawie G. przeciwko Portugalii, nr (...), LEX nr 80972), a w dwóch instancjach pięć lat (zob. tak np. Wyrok (...) z 7 lutego 2006 r. w sprawie D. przeciwko Francji, nr (...), LEX nr 253655), a z udziałem Sądu Najwyższego sześć lat (zob. tak np. wyrok (...) z 9 stycznia 2007 r. w sprawie G. przeciwko Polsce, nr (...), LEX nr 211791), nawet jeśli w postępowaniu nie było długotrwałych okresów bezczynności sądu. (...) wychodzi bowiem z założenia, iż sprawnie działający system prawny powinien być w stanie osądzić w zasadzie każdą sprawę we wskazanych terminach. Z orzecznictwa (...) wynika, iż stwierdza on przewlekłość również w sprawie, w której czynności podejmowane były często, ale nie skończyła się ona odpowiednio szybko, gdy tylko stwierdzone opóźnienie można przypisać jego organom. Nie występuje jedynie w sytuacji, gdy upływ czasu wynika w sposób obiektywny z konieczności niezbędnej reakcji na dokonywane przez strony czynności (zob. pod. Decyzja (...) z 20 września 2011 r. w sprawie Kupiec przeciwko Polsce, nr (...), LEX nr 951362, (...)). Dodać również trzeba, iż punktem odniesienia do stwierdzania przewlekłości postępowania jest dobrze zorganizowany system prawny, w którym wszystkie organy procesowe działają racjonalnie oraz sprawnie, uwzględniając to, czy sprawa rozpoznawana byłaby tak długo, jak w rzeczywistości. Konieczna zatem jest ocena, czy postępowanie było prowadzone racjonalnie, tak aby zmierzało najkrótszą drogą do celu (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z 12 czerwca 2019 r., w sprawie II S 12/19, Lex 2733820, OSASz 2019/3/25).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż wedle standardów strasburskich sprawa jest prowadzona długotrwanie, skoro postępowanie do czasu rozpatrzenia skargi nie zostało zakończone, mimo upływu pełnych 10 lat od jego wszczęcia w dniu (...) roku, zaś obecne postępowanie apelacyjne obejmuje łącznie, tj. do dnia (...) roku okres pełnych 19 miesięcy i koncentrowało się w zasadzie na wyznaczaniu składu orzekającego. Nie zwalniało to jednak sądu powołanego do rozpatrzenia skargi od badania sposobu procedowania i biegu czynności podejmowanych w sprawie, w tym ewentualnych przyczyn długotrwałości toczącego się postępowania. Ponieważ zarzuty skargi koncentrują się na aktualnym etapie postępowania, szczegółowej kontroli poddano obecną fazę postępowania, tj. toczące się postępowanie apelacyjne, oczywiście mając w perspektywie całe postępowanie.

Analiza akt sprawy potwierdza bezspornie okoliczności faktyczne przedstawione w skardze oskarżycieli posiłkowych, przytoczone w części wstępnej niniejszego postanowienia. W ich świetle apelacje, które wpłynęły wraz z aktami do Sądu Okręgowego w Z. (...) r. nie zostały rozpoznane do czasu orzekania o skardze. Rację miał przy tym pełnomocnik skarżących, że czynności dotyczące złożenia przez poszczególnych sędziów wniosków o ich wyłączenie i wydania następczych postanowień w wyniku ich uwzględnienia nie były skomplikowane, nadto nie powinno było dochodzić między nimi do tak długich i nieuzasadnionych przerw. Dotyczy to także ewentualnego przekazania sprawy do rozpoznania przez sędziów orzekających w innym Wydziale Sądu Okręgowego czy też – w przypadku braku takiej możliwości – do innego równorzędnego sądu (jak bowiem zaznaczył Wiceprezes Sądu Okręgowego w odpowiedzi na skargę, wcześniej zapadłym postanowieniem z (...) r. wyłączono od orzekania w przedmiotowej sprawie również sędziów R. R. i H. K. - k. 1076). Tak długotrwałe działania w celu wyznaczenia składu, jak w badanej sprawie, nie jest niczym usprawiedliwione. W rzeczywistości do możliwości rozpoznania przedmiotowej sprawy doszło jedynie na skutek wprowadzenia art. 14fa ust. 1 do ustawy z (...) r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem i zwalczaniem C.-19, zgodnie z którym w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu (...)19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie. Niemniej podkreślić trzeba, że przepis ten wszedł w życie już 22 czerwca 2021 r. (na podstawie ustawy z 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2021 r. poz. 1023). Sąd Okręgowy miał więc możliwość procedowania w przedmiotowej sprawie w składzie jednoosobowym (w osobie sędzi niepodlegającej wyłączeniu) już od ww. daty, zaś do wyłączenia sędziów dochodziło jeszcze w (...)r. (vide postanowienie z (...) r.). Wprawdzie okres po tej dacie zbiegł się z okresami czasowej niezdolności do pracy ww. sędzi tudzież okresami urlopów wypoczynkowych, wskazanymi przez Prezesa Sądu Okręgowego w Zielone Górze w odpowiedzi na skargę, jednakże sam fakt braku winy sędziego w sprawnym

rozpoznawaniu sprawy nie powinien mieć decydującego znaczenia. Dla strony nie ma bowiem znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 EKPCz, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku ETPC z 7 lipca 2015 r., nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7).

Tymczasem w okresie minionego ponad półtora roku w sprawie trwały czynności przygotowujące do rozpoznania jej na rozprawie, koncentrujące się w zasadzie na wyznaczaniu składu orzekającego, szczegółowo opisane w stanie faktycznym. Nie ulega jednak wątpliwości, że nie da się usprawiedliwić tak długiego okresu, przez jaki nie odbyła się rozprawa ani nie ukończono sprawy w II instancji. Takim usprawiedliwieniem nie może być oczywiście rozpoznawanie kolejnych wniosków o wyłączenie poszczególnych sędziów od orzekania w przedmiotowej sprawie – zebranie odnośnych wniosków i wydanie orzeczenia w ich przedmiocie czy nawet rozważenie przekazania sprawy do rozpoznania sędziom orzekającym w innym wydziale czy też do innego równorzędnego sądu zdecydowanie nie powinno przekraczać kilku miesięcy i to mając na uwadze okoliczności związane z ograniczeniem funkcjonowania sądów z powodu obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii (...)19. Należy bowiem uznać, że terminy procesowe, których bieg rozpoczął się przed (...) r., uległy zawieszeniu na okres od (...) r. Zatem okres miesiąca i 23 dni – poprzedzający nota bene wpływ akt sprawy z apelacjami stron do Sądu Okręgowego - nie mógł znacząco wpływać na nierozpoznanie sprawy, a w szczególności niewyznaczenie terminu rozprawy odwoławczej - po pierwotnie wyznaczonych a niedoszłych do skutku terminach w dniach(...) r. - do czasu wpłynięcia skargi.

W każdym razie, co trzeba stanowczo podkreślić, obowiązkiem każdego Sądu odwoławczego jest takie prowadzenie postępowania, aby nie miało ono cech przewlekłości, w tym podejmowanie takich działań, które skutecznie eliminowałyby przeszkody do jego zakończenia, mające wyłącznie charakter trudności organizacyjnych, w szczególności związanych z potrzebą wyznaczenia składu sędziowskiego.

W świetle powyższego, rzeczą oczywistą jest, że postępowanie apelacyjne, toczące się przed Sądem Okręgowym w Z., a zainicjowane wniesionymi na przełomie stycznia i lutego 2020 r. apelacjami stron doznało zwłoki – nieuzasadnionej przeszkodami obiektywnymi, a więc całkowicie od Sądu niezależnymi.

Słuszne było zatem żądanie skarżących, na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze, przyznania odpowiedniej sumy pieniężnej – z tym, że wygórowane było żądanie przyznania kwot po 20.000 zł na rzecz każdego z nich, tj. maksymalnej, jaką przewiduje przywołana ustawa. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wysokość sumy pieniężnej musi być proporcjonalna do wielkości zwłoki. Należy także uwzględnić okoliczność, że suma pieniężna zasądzana w związku ze stwierdzoną przewlekłością nie ma na celu wyrównania szkody powstałej na skutek przewlekłości, ale ma stanowić swego rodzaju rekompensatę za zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie przyznanie "odpowiedniej sumy pieniężnej" na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze pełni także rolę sankcji dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości (postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 marca 2016 r., (...) 45/16; z 24 lutego 2016 r., (...) 53/15).

Suma pieniężna przyznawana od Skarbu Państwa jako zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej zawsze doznaje strona, z udziałem której postępowanie karne toczy się przewlekłe z przyczyn nieusprawiedliwionych, musi być zatem odpowiednia – rozsądna, zgodna z tradycją prawną i standardami życia w kraju – co nie znaczy, że w maksymalnej wysokości przewidzianej przez ustawę. Należy bowiem uwzględnić także stopień zawikłania sprawy, jej wieloinstancyjność, a także wpływ stron, zwłaszcza autora skargi na zaistnienie tej przewlekłości. Pełnomocnik skarżących nie wykazał okoliczności, które usprawiedliwiałyby przyznanie sumy pieniężnej w żądanej wysokości, choć trzeba zauważyć, że swoją postawą procesową skarżący w żaden sposób nie przyczynili się do długości trwającego postępowania. Naturalnie, Sąd Apelacyjny miał na uwadze całość prowadzonego w sprawie postępowania, które do

czasu rozpoznania skargi toczyło się 10 pełnych lat i doznało nieuzasadnionej zwłoki w fazie obecnego postępowania odwoławczego przez okres pięciu miesięcy (w okresie pomiędzy (...)roku).

Kwota zasądzana na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze musi obejmować kwotę 500 zł za każdy zakończony rok postępowania niezależnie, czy w określonej fazie miała miejsce przewlekłość, czy też nie, przy czym musi być równa co najmniej 2 000 zł. Sąd może przyznać sumę pieniężną wyższą niż 500 złotych za każdy rok trwania postępowania, jeżeli sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Sąd Apelacyjny uznał, że na rzecz skarżących należy zasądzić kwoty po 5.000 zł w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie. Wysokość tej kwoty jest proporcjonalna do wielkości zwłoki, jej przyczyn oraz dotkliwości dla skarżących (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., (...) 154/05).

Nie było zaś konieczne wydanie zalecenia Sądowi Okręgowemu – celem usprawnienia dalszego toku postępowania – niezwłocznego przeprowadzenia rozprawy apelacyjnej, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od zwrócenia akt sprawy przez tut. Sąd Apelacyjny. Tamtejszy Sąd wyznaczył już bowiem, choć nastąpiło to dopiero po wniesieniu przedmiotowej skargi, termin rozprawy na (...) r., który wyłącznie z przyczyn leżących po stronie obrońcy oskarżonego nie doprowadził do zakończenia postępowania w instancja odwoławczej, zaś kolejny wyznaczony termin jest bliski, bo przypada na (...) r.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze orzekł, co do przyznania kwoty zadośćuczynienia jak w pkt 2. sentencji postanowienia, w pozostałym zakresie oddalając skargę – punkt 3.

Rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania znajduje oparcie w powołanych na wstępie przepisach i jest wynikiem postępowania skargowego – punkt 4. i 5. sentencji postanowienia.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w postanowieniu.

G. N. I. P. (2) P. G.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i wykonalne z dniem (...).

P., dnia (...)

Sędzia

I. P. (2)

Pouczenie

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.